

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat T. M. Kancelaria Adwokacka w (...) od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawcy A. A. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w E. z dnia 4 maja 2016 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 5 października 2015 r., odmawiającej prawa do dochodzonego

świadczenia. Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy, Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych reumatologa oraz kardiologa – internisty, którzy uznali, że stopień zaawansowania występujących u ubezpieczonego schorzeń nie uzasadnia uznania go za osobę niezdolną do pracy. Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe o dalsze opinie biegłych reumatologa, neurologa oraz lekarza specjalisty medycyny pracy i dzieląc stanowisko Sądu Okręgowego, zaskarżonym wyrokiem, oddalił apelację wnioskodawcy na podstawie art. 57 ust. 1, 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej ustawa emerytalna).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art.12 ust. 1 i 3, art. 13 ust. 1- 4, oraz art. 107 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej, poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że wskazania medyczne w opiniach, według których wnioskodawca „może wykonywać proste prace fizyczne, (...) bez równoczesnego wskazania rodzaju prac możliwych do wykonywania (...), bez ustalenia poprawy stanu zdrowia i szczegółowego wyjaśnienia na czym ta poprawa polega, (...) oraz przyjęcie, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa,(...)”. Pełnomocnik zarzucił także naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy - art. 382, 385 § 2 i 286 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., art. 381 k.p.c., art. 477^{14a} k.p.c., oraz art. 233 § 1 k.p.c. W oparciu o te zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu trwałej częściowej niezdolności do pracy po dniu 30 czerwca 2015 r., ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na to, „że zastosowanie przepisu błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurydycznej. Do kompleksowej oceny stanu zdrowia osoby cierpiącej na wiele

schorzeń niezbędne jest zasięgnięcie łącznej opinii lekarzy właściwych dla tych schorzeń specjalności (art. 285 § 2 k.p.c.), albo zasięgnięcie opinii innego (kolejnego) biegłego lub innych biegłych - art. 286 k.p.c.- np. specjalisty z zakresu medycyny pracy - który po przeanalizowaniu dotychczas wydanych opinii biegłych i opierając się na ich wnioskach, wydałby całościową ocenę stanu zdrowia strony i jej zdolności do pracy. (...)"

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr

602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

W kontekście wskazywanej przez pełnomocnika wnioskodawcy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przede wszystkim zauważyć, że uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie zmierza do zakwestionowania oceny prawnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmuje, że od uznania sądu zależy dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych, ponadto, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystana dla strony (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, LEX nr 1648605 oraz powołane tam orzeczenia). Tym samym żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w publikowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z: dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476, 16 kwietnia 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100, 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408).

Ponadto należy wskazać, że o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 nr 14, poz. 343).

Na marginesie należy zauważyć, że zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie może być w ogóle brany pod uwagę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i to także w powiązaniu z innymi przepisami, bo chociaż generalnie dopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na podstawie zarzutu naruszenia przepisów postępowania, to jednak z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono, uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy zgodnie z § 15 ust. 2 i 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.).